

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Interviewer1: Vil du fortælle lidt om dig selv og din baggrund?

Jon: Hvad er det jeg skal fortælle om min baggrund?

Interviewer2: Du kan fortælle os lige det du har lyst til, om dig og dit liv.

Jon: Jeg kommer oprindeligt fra Xxxxxx, og er så flyttet hertil og har boet her i lang tid, i næsten 11 år eller sådan noget. Hehe jaaaah...

Interviewer2: Hvor gammel er du?

Jon: Jeg er 21 år.

Interviewer2: Og du er i gang med at uddanne dig til?

Jon: Jeg går på denne her skole. Det er ikke specifikt uddannelse, det er for at finde ud af hvad man skal ik'? Men jeg vil gerne være vej- og asfaltmontør. Det kræver heller ikke så meget uddannelse. Det er mere med nogle kurser og sådan noget der. Jeg er ordblind, så jeg kan ikke sidde på skolebænk.

Interviewer2: Det gider du ikke?

Jon: Det kan jeg ikke.

Interviewer2: Du kan ikke?

Jon: Nej, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke sidde stille. Så. Jeg kan godt læse, men jeg kan ikke skrive.

Interviewer2: Hvorfor valgte du at begynde her?

Jon: Det var for tidsfordriv og jeg kan ikke bare gå og lave ingenting. Såååå.

Interviewer2: Så du ville selv gerne starte her?

Jon: Ja, jeg ville selv og jeg har været på nogle andre skoler, men så enten blev jeg smidt ud eller... Og så fandt jeg det her og det er meget godt. Altså ift. tidsfordriv.

Interviewer1: Og hvor længe er det du har gået her?

Jon: Jeg har gået her i næsten tre år.

Interviewer1: Okay, og du er glad for det?

Jon: Ja, men jeg vil gerne videre... Jeg er stadig glad for det, men jeg vil gerne videre ikke? Jeg kan ikke blive ved med at gå herude.

Interviewer1: Men det er et godt miljø og?

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Jon: Ja ja, det er fint. Vi kommer herud fordi vi har noget til fælles og fordi at vi har svært ved nogen ting ik'? Det er sådan med STU, som det her hedder. Speciel Tilrettelagt Uddannelse.

Interviewer2: Nååå ja, STU. Men du begyndte her som 18-årig?

Jon: Ja. Det passer meget godt.

Interviewer1: Har du lyst til at fortælle lidt om din kriminelle løbebane, eller er det noget du helst ikke vil ind på?

Jon: Jeg kan godt fortælle hvad jeg har siddet inde for, men det er så også det eneste jeg fortæller. Altså nogen indbrud og så røveri.

Interviewer1: Oplever du nogle fordomme i forhold til andre mennesker?

Jon: Ikke her på skolen. Selvfølgelig er der nogen der kigger og peger fingre ad en, fordi at man har lavet det som man har lavet.

Interviewer1: Men tror du at det bliver et problem i fremtiden, når du skal ud at arbejde og?

Jon: Kommer an på hvad det er. Det siger meget ik'? Jeg kender mange der har nogle firmaer rundt omkring, og det kan måske hjælpe lidt på det. Ellers er der mange der har fordomme omkring det.

Interviewer2: Hvilke fordomme møder du fx?

Jon: En gang kriminel, altid kriminel.

Interviewer2: Okay, sådan noget... Men er det noget du tror på?

Jon: Ej, det tror jeg altså ikke ligefrem. Jo selvfølgelig er der nogen der altid vil være det, men sådan er det jo ik'?

Interviewer2: Ja det er rigtigt. Hvordan vurderer du så dig selv. Tror du at du ville kunne få et arbejde?

Jon: Det tror jeg godt. Men det kommer selvfølgelig an på hvad det er. De er lidt mere large med det til håndværk. Jeg tror ikke at det er bankmand jeg skal være.

Interviewer1: Da du begik de her indbrud og de ting, var det så fordi at du var i en gruppe eller hvordan kommer man ind i det?

Jon: Det kom lidt af kedsomhed. Og pengene. Bare for at prøve nogle ting af. For at få lidt spænding i ens liv i stedet for, det hele skal være så korrekt.

Interviewer2: Var det så noget man gjorde med sine venner, eller noget man gjorde alene?

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Jon: Det er selvfølgelig noget man gør sammen med nogen.

Interviewer2: Og er du stadig sammen med de venner i dag?

Jon: Jaja, det er jeg.

Interviewer2: Og de er stadig kriminelle?

Jon: Det er forskelligt. Jeg har forskellige venner fra forskellige kredse.

Interviewer2: Og du klarer stadig at holde dig...?

Jon: Jaja.

Interviewer1: Er det fordi at du har fundet noget andet at bruge tiden på?

Jon: Jaaaaa, masser af træning at gå op i sådan noget.

Interviewer1: Så du har fået nye interesser?

Jon: Ja. Det har jeg.

Interviewer2: Men hvordan kan man så, du har været meget ung da du er stoppet? 18 år?

Jon: Nej, ikke røveri. Jeg skal stadig ind at sidde for det.

Interviewer2: Nå så du skal ind at sidde nu.

Jon: Jaja. Jeg mangler lige at afsone.

Interviewer2: Hvor meget skal du?

Jon: Ni måneder.

Interviewer2: Er det skolen der gør det at du ikke skal ind at sidde nu?

Jon: Nej, det har noget at gøre med at de ikke har opklaret min sag helt. De kan ikke varetægtsfængsle mig for længe. De blev enige om at sætte mig ud, så jeg kan passe min uddannelse. Men det er lidt irriterende, for jeg skal stoppe her til sommerferien og så skal jeg finde en anden uddannelse. Men det er begrænset at sige hvornår jeg kan starte på den uddannelse, når det er, at jeg ved, at jeg skal ind at sidde efter sommerferien. Og jeg skal jo finde på et eller andet at sige. Jeg kan jo ikke sige at jeg skal ind at sidde, og så lige starte et sted – så vil de jo tænke hvad fanden sker der for ham der ik'?

Interviewer1: Og hvad for en uddannelse vil du så gerne starte på?

Jon: Det er asfalt- og vejmontør. Og så har jeg også kigget på skraldemand.

Interviewer: Det er også en uddannelse? Eller er det kurser?

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Jon: Nej, det er sådan en rigtig uddannelse. Det hedder noget fint noget, det hedder ikke skraldemand. Jeg ved ikke lige hvad det hedder.

Interviewer2: Du sagde selv, at du begyndte her af egen fri vilje, hvad fik dig så til at tænke at du gerne ville i gang med en uddannelse?

Jon: Det skal man da. Man kan sgu ikke leve af det kriminelle, det er ikke det man tjener flest penge på. I hvert fald ikke i dag. Det er i hvert fald svært at være kriminel ik? Det bliver sværere ik? Uddannelse det er vejen frem.

Interviewer1: Har du nogen fremtidsdrømme? Hvad drømmer du om?

Jon: Jeg drømmer om at smutte væk fra Danmark. Bo et andet sted i udlandet.

Interviewer2: Hvordan hørte du så om XXXXXX erhvervsskole?

Jon: Det er et tilbud jeg fik igennem kommunen.

Interviewer2: Og alle dem der går her det er udsatte unge? Utilpassede? Eller?

Jon: Det er forskelligt hvad det er. Det er forskelligt hvad de har svært ved ik'?

Interviewer2: Men er du den eneste med en kriminel baggrund?

Jon: Med at sidde inde, så er jeg nok den eneste. Men mon ikke at der er nogen der går og laver noget lort en gang imellem? Det ved man jo aldrig.

Interviewer1: Hvordan har kommunen været at samarbejde med? Har de været gode til at hjælpe?

Jon: Nah. Det synes jeg sgu ikke.

Interviewer2: Vil du uddybe det lidt?

Jon: Jeg boede i lejlighed mens jeg sad inde, og det skal kommunen betale. Husleje mens jeg sidder inde? Det kan jeg bare ikke. Den hjælp fik jeg ikke til at starte med.

Interviewer2: Så du har siddet inde før?

Jon: Jaja det har jeg. Og kommunen skulle betale de måneder jeg var inde, men det ville de ikke. Heldigvis kendte jeg dem jeg lejede fra.

Interviewer1: Hvordan er dit samarbejde med kommunen?

Jon: Det er ikke særlig godt. Har været i kommunen i mange år. Og for dem er det jo bare et job. De er ligeglade. Det rager mig en skid.

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Interviewer2: Når du kom her på skolen – du siger jo at du er ordblind... Men du kan godt det her? Altså selvom du er ordblind?

Jon: Jaja. Det kan jeg sagtens. STU det står for Særlig Tilrettelagt Uddannelse. Her er folk der har samme vanskeligheder med at skulle læse og skrive. Jeg har så lige lært at læse. Jeg kan læse alt, jeg kan bare ikke skrive.

Interviewer1: Hvem er det der har lært dig det hvis det er først nu?

Jon: Det var sent... Det var først som 15-årig at jeg fik den rigtige hjælp. Hvor jeg gik i specialklasse og hvor jeg fik læring på en anden måde. Jeg kan i huske i folkeskolen, jeg har altid været sådan en med meget energi, lidt damp eller sådan noget, de satte sådan nogle skærme rundt om mig. Så folk de ikke kunne se mig. Er det ikke sindssygt?

Interviewer2: Hold da op! Det er det.

Jon: Så kunne jeg sidde inde i sådan en lille boks for mig selv.

Interviewer2: Og det hjalp dig overhovedet ikke?

Jon: Næ. Så blev jeg bare mere irriterende.

Interviewer1: Og hvornår startede det, at du blev sat ind i det her?

Jon: Altid. Og så fik jeg specialundervisning. Du kan ikke sætte en skoletræt dreng til at sidde ekstra og at have ekstra timer efter at folk er gået hjem. Det kan du ikke sætte en dreng til, når han ikke kan finde ud af det. Det siger sig selv ik'?

Interviewer2: Det må have været virkeligt hårdt og sat sine spor. Hvor gammel var du da du startede i det kriminelle miljø?

Jon: Jeg har altid færdes lidt i det. Jeg troede at det begyndte da man skulle sidde og ryge hash med drengene. Kriminel og kriminel. Startede jo bare med at ryge hash.

Interviewer2: Ja og det er jo ikke en kriminel handling i sig selv.

Jon: Nej, lige præcis. Og så vælger man jo sine venner.

Interviewer2: Så du var ung da du startede?

Jon: Ja, jeg var ung... Jeg kunne godt lide at ryge hash.

Interviewer2: Nej, nu tænker jeg på det kriminelle?

Jon: Nej, man har jo lavet lidt småballade. Kalde det kriminelt? Det vil jeg så ikke lige sige.

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Interviewer2: Nå du tænker det ikke som noget kriminelt?

Jon: Ej, det kommer an på hvad du laver.

Interviewer2: Du tænker heller ikke at det er kriminel når du skal ind at sidde i fængsel?

Jon: Jo, så er det nok kriminelt. Jo, selvfølgelig er det kriminelt det jeg har lavet. Når man bryder ind et sted som en lille dreng, så vil jeg nok nærmere kalde det narrestreger ik'?

Interviewer2: Nå, jeg synes det er meget interessant.

Interviewer1: Ja, meget. Er det her så noget du har lært noget af – din opvækst? Noget du kan bruge nu? Som gør dig stærkere måske?

Jon: Jæææ, jeg fortryder sgu ikke hvad jeg har gjort.

Interviewer2: Hvorfor gør du ikke det? Altså, når du ved at det er forkert?

Jon: Jeg fortryder det ikke fordi at der bare sku ske noget spænding. Hvorfor lave det hvis man fortryder det? Det er jo latterligt. Så kan man jo ligeså godt lade være. Såååå... Jeg fortryder ikke noget.

Interviewer1: Har du lært noget ud af det? Af hele den her proces, med at skulle i retten og sådan nogle ting? Er der noget man kan tage med derfra?

Jon: Det ved jeg ikke. Hvis man ryger ind at sidde, så får man selvfølgelig andre bekendtskaber. Men det var faktisk godt at ryge i spjældet, fordi at du har nogle faste rammer. Jeg kan huske at min mor sagde til mig: "kæft du har aldrig set så sund og rask ud". Fordi så træner man, man tager på og... Så de faste vaner, det elsker jeg. Hvis jeg ikke har en rutine, så går det helt galt. Jeg trængte også til en pause, min telefon ringede hele tiden. Væk fra virkeligheden. Og bare læne mig tilbage.

Interviewer1: Hvad laver man så når man er i fængsel? Går til træning?

Jon: Træning, spiser, sover. Alt på faste tidspunkter.

Interviewer1: Er der så også nogen der går til undervisning?

Jon: Ja, det er der. Jeg gik til misbrugskonsulent. Ikke fordi at jeg havde et misbrug, men mere fordi at der var kage og sådan noget. Bare for at være lidt ude og snakke lidt med nogen andre. Det var gode kager.

Interviewer2: Hvor gammel var du, da du var i fængsel?

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Jon: Jeg har næsten lige været der. Det var sidste sommer jeg sad derinde. Det var lidt noget lorte tidspunkt. Jeg vil hellere sidde inde om vinteren.

Interviewer2: Fik du tilbudt undervisning i fængsel? Fx dansk eller matematik?

Jon: Ja du kunne godt få det tilbudt. Og du kunne også godt gå på værksted og sådan noget. Men jeg valgte hellere at læse nogle bøger og træne. Jeg gad ikke undervisning.

Interviewer2: Sad du i et lukket fængsel?

Jon: Nej jeg sad i arrest.

Interviewer2: Nååå, du sad i arrest. Men gik det ikke ud over din tid her så?

Jon: Nej de er meget... Det må jeg sige er en god ting, de bedømmer en ikke på det.

Interviewer2: Du følte ikke at du var bagud i undervisningen?

Jon: Nejnej, slet ikke.

Interviewer2: Nej slet ikke? Det var godt. Men nu sagde du det der med at du fortrød ikke din fortid og dine gerninger, men hvorfor så vælge at lægge det om? At starte på noget nyt og?

Jon: Det var bare, fordi at jeg skal have et arbejde. Jeg ved ikke hvorfor specielt. Ikke fordi at jeg havde det dårligt på den anden måde.

Interviewer2: Du var måske træt af at løbe væk fra politiet og skulle ind at sidde?

Jon: Det ved jeg ikke. Det var i hvert fald kedeligt at sidde inde. Folk kommer jo videre, mens man bare sidder derinde. Det var det værste, når man kom ud og alle ens kammerater fortalte hvad de havde oplevet. Man kommer ikke rigtig videre.

Interviewer2: Meget interessant.

Jon: Men det ligger ikke så langt fra mig at være kriminel. Min mors familie er også kriminel. Så enten er de kriminelle eller narkomaner.

Interviewer2: Er det så noget du er påvirket af eller?

Jon: Jeg har altid set lidt op til min onkel. Selvom han har været fucked up. Min mor er den eneste der er sprunget ud af det der. Hun har en fin lederstilling. Og hun har gjort alt hvad hun kan. Og så er resten af familien bare...

Interviewer2: Har du begået kriminalitet sammen med din familie?

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Jon: Nej nej, det har jeg aldrig. Det ville de heller ikke tillade. Men jeg har set dem når de har været påvirkede, og min onkel han havde stjålet mine julegaver som lille, fordi han er jo narkoman ik'? Og det er ikke fordi at han er et dårligt menneske. Det er fordi man bliver fucked up på det der junk.

Interviewer1: Hvad med ham? Tror du at han kommer videre derfra?

Jon: Det gør han ikke. Det gør han ikke. Jeg snakker stadig med ham og hilser på ham. Man kan stadig have et godt liv uden ik'? Du tjener bare ikke så mange penge. Det er fint. Han er ikke narkoman mere, men han kan godt lide at få lidt til næsen og ryge noget hash. Det gør jeg dog ikke.

Interviewer2: Hvad gør du ikke?

Jon: Jeg er stoppet med at ryge hash.

Interviewer2: Nå, du ryger ikke hash mere?

Jon: Jeg har været stoppet med hash i lang tid. Jeg ryger ikke engang smøger.

Interviewer1: Men du træner så stadig?

Jon: Ja det gør jeg. Jeg svømmer og løber. Står op kl 05 om morgenen og så svømmer jeg hver morgen inden jeg tager på arbejde. Svømmer en kilometer og så tager jeg hjem og løber fem kilometer. Og så træner jeg kampsport.

Interviewer2: Og det er noget du er nødt til når du har så meget energi i kroppen? Damp som du selv kalder det?

Jon: Jaja. Jeg har ikke fået konstateret damp, men jeg har meget energi. Og fedt med kampsport så kan man komme ud med lidt aggressioner.

Interviewer2: Jeg har lige en lille undren... Hvis du mødte en kriminel dreng, eller en ung gut der sagde at han havde brug for et godt råd til at komme ud af kriminalitet. Hvad ville du så sige til ham?

Jon: Sige til ham? Jeg ville ikke sige noget.

Interviewer2: Hvorfor ikke?

Jon: Aaah. Det tror jeg sgu ikke... Jeg skal ikke spille klog over for nogen. Det må han sgu selv finde ud af. Jeg er sgu lige glad med det der.

Interviewer1: Er det fordi du selv har fundet ud af det på egen hånd?

Jon: Altså hvis det havde været en kammerat så havde jeg, men i princippet rager det ikke mig, hvis det er en jeg ikke kender.

Bilag 7: Interview med Jon, der har en kriminel fortid

Interviewer2: Men hvis det nu var din kammerat?

Jon: Så kunne jeg godt have givet et godt råd.

Interviewer2: Ja? Hvad ville du have sagt til ham?

Jon: Lad være. Det er spild af tid. Det er ikke en selv det går ud over. Det går også udover ens familie.

Interviewer1: Har du tænkt meget over din familie?

Jon: Jaaa. Det hjælper mig meget med tingene. Min mor gør.

Interviewer1: Så hun må være meget glad nu?

Jon: Ja det er hun. Hun har altid støttet mig, selvom jeg er røget i fængsel så er hun kommet med penge og sådan noget. Jeg har altid fået støtte hjemmefra.

Interviewer1: Er der noget du synes vi skal have med os videre herfra? Som er vigtigt for os at vide om i forhold til at komme videre – videre med sit liv efter man har lagt det kriminelle?

Jon: Det ved jeg ikke... Det er svært, fordi... Hvis du vil videre, så kan du. Men hvis du ikke selv er indstillet på det, så kan du ligeså godt droppe det. For så kommer du jo ikke videre. Det er kun os selv, der kan gøre det og ikke nogen andre. Du kan få så meget hjælp du vil, men hvis du ikke gider, så nytter det jo ikke noget. Hvem fanden skal ku' sige til dig, at du skal stoppe med at lave kriminalitet? Det er kun dig selv, der kan sige det. Du kan ikke bebrejde andre for det. Man bliver nødt til at klare sig selv her i livet, ellers kommer du sgu ikke særlig langt.

Interviewer1: Super godt. Det synes jeg var vildt godt. Tak for snakken Jon.